

W Portobello

Ostatniego kochanka poznałam w drodze
To jest w szerokich otwartych niemiejskach
Tam, gdzie świętość nie nadała przestrzeniom struktury
Można chodzić po wodzie, a w góry
Wierzyć jedynie
Nauczyły mnie rozlane i obłe jak dynie
Trans-ocean, lecz trans przede wszystkim
Rozstawia granice w miarze Kalejdoskopu
Dlatego wojaże Kobiety szamana
To przyływ i odpływ słodkich soków
Niebieskich zielonych i białych
Gęsta nietrwała piana
Syreni śpiew trębaczów jerychońskich
I trębaczów starej Ameryki

Ostatniego kochanka poznałam w drodze
Miał dwie mewy u uszu
U skroni Hiroszimę, moją miłość
Ręce jak dwie gałęzie, łapacz dusz
Pomyślałabym: drzewo
Lecz to drzewo nie miało korzeni ni gniazda
I żadne bociany nie wracały do niego na wiosnę
Jedynie gwiazda błogosławiła jego koronę

W dłoni trzymał kosz wiklinowy
W wiklinie: pokłosie jabłoni
To jest trzy robaczywe jabłka
Z napisem: dla najpiękniejszej
Nie zapomniałam, co mówił mój smutny tata
Owady wybierają najśłodsze owoce
Viva la vida pociętych arbuzów

W Portobello zrozumiałam:
- blues oznacza różne niebieskości
- zawsze mogę wrócić i zawsze wyjechać

Hanna Potocka (17.09.2018)